

KSIĘŻYCOWY (4) ai

kx- (2), x- (2).

o jasne.

sg m N księżycowy (3). ◇ f N księżycow(a) (1). ◇ [pl N subst księżycow(e).]

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVIII w.

Przymiotnik od „księżyc”:

1. Od znac. ‘satelita ziemi, właściwy księżycowi, pochodzący od księżycy, należący do księżycy; *lunaris* Mącz, Cn (4) : *Multivagus lunae cursus*, Rozmáiyity chód Xieźycowy. Mącz 236c, 199c.

Wyrażenie: »promień, łuna księżycowa(-y)« (1 : 1): *FalZioł* V 35v; Czemu łuna miefiączowa richley zagnoi y załmrodzi mięfo bydlęce, niżli łłoneczne promienie. (-) [...] łuna kxiężyczowa ma w łobie moc dawania wilgoti każdej rzeczy [...] á tak czyni załmierdzenie. *GlabGad* H4.

2. [Od znac. ‘okres czasu miesiąc’, przypadający co miesiąc:

Zestawienie: »księżycowe nadchody« = *miesiączka*: a{w} Sarze yvřz przeřtaly kxieźicowe nadchody [muliebria] *TomZbrudzBrul Gen* 18/11.]

Synonimy: 1. *miesiącowy, miesięczny*; 2. *miesięczny*.

Cf **KSIĘŻYCZNY**